



Strelna udri iz višine, izdajalca domovine!

Juri s pušo zabavlja vsako drugo in zadnjo soboto v mesecu — kadar ga ne konfiscira policija — pa saj imamo tiskovno svobodo!

Juri s pušo velja veliko, pa ga pošiljamo in prodajamo le za malo denarja. — Za celo leto velja 3 gl., za polu leta 1 gl. 50.

Naročnino sprejema lastnik, izdatelj in odgovorni urednik:

**IVAN DOLINAR**

Tisk C. Amati-ja sinov.

Pisma, rokopisi in novci, naj se pošiljajo na uredništvo in upravnništvo: Via Ferriera, broj 323.

Oglašja se sprejemajo in objavljajo po pogodbi ali dogovoru.

Posamezne številke se dobe v vsih tabakarnah v Trstu in pri g. Preselnu v Gorici po 10 soldov.

**Prihodnja številka izide 29. avgusta.**

**Prečastitemu gospodu JAKOVU LOGARJU,**

župniku v sv. Križi pri Ajdovščini, v dan 25. julija t. l. \*)

Sveti Jakov, Vaš zavetnik,  
Med svetniki vroč poletnik,  
Naj Vam hrani zdravja leka;  
Da se srečno vse Vam steka;  
V svojem rojstnem mestecu;  
Na zelenem hribčku.

In po smrti v svetem Križi,  
Se radujte v „paradizi“  
Svoj'ga spremljajte svetnika;  
Vaše duše oskrbnika.  
On Vas ljubi, rad ima,  
Prav izvestno z dna srca!

Ko, pa boste, v raj stopili,  
Tam Slovane, vse dobili:  
Sveto „Slavo“ boste peli;  
Šetali se al' sedeli;  
Po nebesih pisanih —  
V belih ročkah — angelskih.

To Vam vošči — prorokuje,  
Z Vami danes se raduje:  
Zvesto srce, Slave sina;  
Prijatelja, domačina;  
Tù v Lokavei zdaj živi,  
Stokrat dobro — Vam želi!

V.

**Tržaška moderna**

Znani dr. Ciatto, ki je uže večkrat pomnožil *chronique scandaleuse* v Trstu s svojimi nemoralnimi proizvodi, zapeljal je te dni mlado deklico J. potem ko jo je zvalil v neko stanovanje v nekej ulici. Ali mati deklice in *jerof* sta to izvedla; gresta na lov in res posreči se jima zasačiti ju v skrivnej sobi. *Jerof*, ki je pa slučajno Slovenec, pokazal je laškemu dr. Ciatto, kako ročno pisavo imajo Slovenci posebno v takih prilikah. Juri, ki mora povsodi biti, vzal je svojo puško v roko ter napravil, iz posebnega sočutja do dr. Ciatto, to le pesem:

\*) Došlo en dan prepozno za „Jurjevo“ štev. 14.

Naš Ciatto je ljubico imel,  
Vsako noč k njej vasovat je šel;  
Prišel domú ves zaspan  
Vedno ko bil je že dan.

Mati od ljub'ce nekoč zapazi,  
Da se hčerka doma ne nalazi —  
Hitro pa k *jerofu* gre,  
Vse mu natanko pove.

Sedaj pa *jerof* in mati  
Mirno nista mogla spati;  
Kde vendar tleži ta škrat?  
In šla sta hčerko iskat.

V ulici Via la Torre,  
Vsak lahko zvedet more;  
Uprav kder številka je *šterica*,  
V prvem nastropju b'la je *hčERICA*.

Le malo počakaj ti Ciatto!  
Kako te bo nekdo „našlato“.  
Gorjé ti, ko on te dobi:  
Boš čutil njegove pesti!

Sedaj nekdo na vrata razbija.  
Oj — joj! odkrita je hudobija!  
Ciatto zdaj s postelje poskoči:  
Izdana sva! vbežnot ni moči.

Sedaj odpre vrata *don Jovan*;  
Malo moraš biti osuvan,  
Ljubezen ti hočem ohladit:  
Po hrbtu te malko ogladit!

Ciatto klečaje, zdaj reče:  
Oj — joj! vest mene zlo peče.  
Oprostite *Princ*, Vas prosim!  
Saj krivde sam jaz ne nosim.

Zdaj *Princ* je začel telovadit:  
Po glavi in hrbtu ga gladit.  
Počakaj ti Ciatto, ti nič ne storim,  
Le malo ti glavo, koščice vmečim.

Pikata, pokata, to je b'la gimnastika  
Ciattova glava pa prava gumalastika.  
Muhe ti hočem vse jaz pregnati,  
Pred ne jenjam po tebi mahati!

To je le bila ta prva lekcija.  
Tepeška se hitro je ponovila.  
Ciatto bo *Princa* še dolgo poznal,  
Dokler bo on tako se njim ravnal.

Giorgio col schiopo.



**JURJEGRAMI**

BOVEC. Pomenljiva razstava nosev danes zaključena. Veselje v naši „nemčuriji“ velikansko, kajti prve premije so padle v nje hrabro sredo. Po razdelitvi „lepih premij“ je defiliralo okoli 1000 nosičev pred premiranjem našim plemenitajem in svojem „Nasenbruder“ general adjutantom Toncolem. Navdušenje veliko, živio, kdor more! X.

Naša nemčurčka „Michevle in Tomerle“ sta dobila danes v posebno priznanje prinašanja „kvant“ in oblizovanja „telirjev“ po soprogi našega mogotca novo ustanovljeni domači red: Unterhosen und Frauenbandorden. To kaj velja — za oba! hm.

SICHELDORF-SRPENICA. Da dobi bovski okraj kmali zdravnika ni še duha ne sluha. Pravijo, da zahteva mogočnej znanost: cepenja nosev, nosičev — kozličev! kojo zmožnost do danes še nobeden dokazal ni. Ubogi Vi — ubogi mi. Frrrr.

SLOVENSKA BISTRICA. *Raswooschegg* in *Sorttschnigg* bosta postala za grmanizem na Štajarskem *švabska apostlja*. Nemškutarija ju bode slavila na pustni dan vsako leto še potem, ko bodo njiju ušesa uže davno blato. Slovensko-Bistričani, blagor vam, imeti v vaši sredi taka odličnjaka!

DEKANI POLEG KOPRA. List „Juri s pušo“ se bode odslej moral balzamirati, da se ne zasmradi, ker na tukajšnji pošti več dni leži, potem ko ga iz Trsta pripeljejo. Naš poštar pa bode moral „Jurju“ kazen plačati, ker ga „kotrabant“ bere.

**Prokletu motovilo**

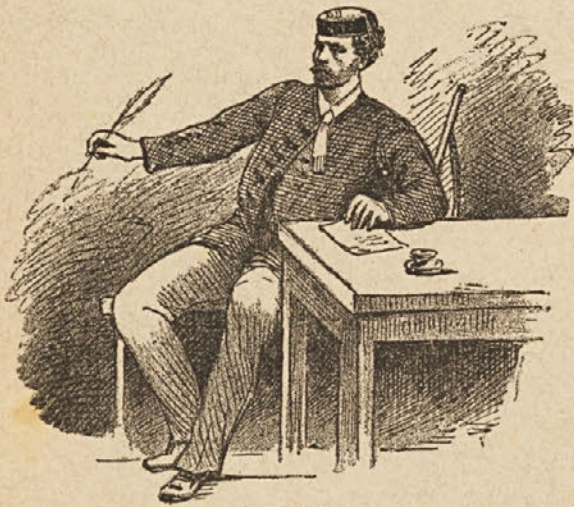
Na katero se navijajo niti iz vseh vegetacij, z motalo je i *Keesbacherjevo nit* na uradno vreteno ter ga potegnolo na visoko stopinjo: zdravstvenim poročevalcem za Kranjsko. Domačini pa gledajo z odprtimi ustmi za koščekom kruheka, ki ga jim je odnesla tuja kukavica. *Im Schweinelande ist alles möglich!*

**Celjski šolski nadzornik Ambrožič**

Ti k' si doma iz Železnikov,  
Sramota lastnih si rojakov!  
Če si šolsk nadzornik Celjski,  
Junak si figa Jančeje — Velski!  
In tebi žene so zastavo vzele,  
Jih po hrbtu ročno s palico grele.  
Ti huduješ se nad listom slovenskim:  
„Popotnika“ zoveš listom peklenskim.  
Na prsa pritiskaš „Pädagogische Zeitung“  
In skrbiš povsem gorko za nje le *Verbreitung*.  
Železnikarji vsi, ki ste *narodnjaki*,  
Spoštujte narod kot zvesti poštenjaki!  
Izjavite, da *izrodek* ta vaš ni domačin,  
Ampak v krajih vaših tujec je, pravi pritepin.  
Da, *Ježš* ta nas varuj pred njim!

## Juri piše politiko

(Dalje.)



Salisbury, pečečitelj Kapitanov se je prenaljil. Ne pozna še Jurja in njegovega brata Principala. Hotel je naju zaradi Ganistana nekako ostrašiti; pa je vse zaman. Juri se je z Principalom trdno zvezal in pogodil. V sedmih letih mora biti dovršena železnica iz Mrva do perzijskega morja.

V desetih letih, naj boče cel Ganistan v Principalovej oblasti; v petnajstih pa vsa Vindija. Da se to doseže, zato bo skrbela uže Jurjeva risanka. Salisbury z svojim Kapitanom, naj se pod nosom obriše za Vindijo. Ribe in rake naj lovita po morju.

Juri in Principal sta Kapitanu zaukazala, naj se več ne utika v orientalsko prašanje. Ubogal in podpisal se je uže. Drugače bi šel ali zletel uže zdaj Ganistan v zrak.

Ne bo dolgo in Principalova trobenta se oglasi raz Balkana, pozivaje vse Bolgare v jedno družino. Takrat bo peljal Juri Principala v Carigrad ter mu to mesto izročil v neomenjeno oblast. Potem bo vzel velik zlat križ, tako velik, kakor je oni na cerkvenem zidu v Črnemvrhu ali pa tako visokega, kakor stolp na Suhorji ter istega posadil vrh cerkve sv. Sofije. Muhojeda pa bo Juri zapodil z svojo risanko preko Bospora v Šmirno.

Da vse to doseže s Principalovo velegorostasno žlahto, v to ime je Juri poklical na pogovore stara prijatelja. Tam, kder na meji se snideta. Justinjan se more še trdnejše zvezati s Principalom. Avstrije in Rusije večna zveza! Romanoviču in Grmanoviču bo Jurica ves račun prečrtal. Juhuhu!

On je politikar.

## Pasji dnevi

Slovenska zastava, vrlih narodnih fantov v Ajševici, vihreča na visokem hrastu g. Komelj-a, ni dala miru nekim visokošolcem, goriškim doktorandom i. d.: mej katerimi se je odlikoval sin sodnijskega predsednika: Sbisà (Istrijanec), novoimenovani podučitelj Schaffenhauer, sin, bivšega vodje tukajšnje gimnazije, pa Luzenberger, praktikant pri sodnji in Reservelieutenant — Pontoni, sin lekarja v Raštelu, splezal je na hrast, vrgel zastavo ob tla, kar so ti *olikanzi*, z bravo pa ploskanjem in sè tem odobrvali — da so tega junaka (!) na ramih po trati nosili, o tem mi ni treba omeniti. Domač fant jih pokara, naj tujo lastnino pri miru puste in izobesi zastavo zopet na hrast.

Goriški dijaki *vulgo* divjaki so se mirno dalje zabavljali, to je: pili so, kod živali, kozlali in vpili, „age, age! per i Cirillos, sklafs, schiavo, viva il re d' Italia, viva la republica, itd.“

Take besede, na naših avstrijsko-slovenskih tleh, so avstrijski čut naših fantov razjarile, in ko je visokošolec *Trampus* zopet na hrast splezal, da bi zastavo zopet dol vrgel in ostali omikanci drug družega poprašaje „j' as tu il temperin?“ deske od stolov v obrambo junaka *Trampusa* trgali, priskočili so fantje, da bi delo vstavili. Prihod je junaka *Trampusa*, tako prešinil, da od same hrabrosti z hrasta pade, ostali zbeže; ob mize in hišne ogle v vinjenosti z glavami lopnejo in konečno pa fante tožijo, da so jih pobili!

Vino, katerega ste preveč pili, to vas je teplo a ne fantje!

To so kulturonosci? to je vzgoja! To je patriotizem!

Piti, kozlati, *viva Italia, viva il re d' Italia, fuori la republica, sklaf, Cirillos!* vpiti ljudi dražiti, to dela *cvet goriške mladine*: visokošolci sinovi visokih uradnikov in veletržcev itd.! Kaj, naj pričakujemo pa od manj izšolanih? Seveda lahoni, židi bodo govorili i pisali, da so jih Slovenci dražili, a ne oni Slovence. Pa saj se na goriškem i tako čudne reči godè, da se ni, najčudnejši stvari čuditi.

## Kdo vstaja na dan?

1.

Kdo tu je, ki vstaja na dan  
Ponosno, častito, veselo?  
Kdo ta je orjašk velikán,  
Hiti ki pozorno na delo?  
Moj narod je, narod Slovanski  
Ta hraber junak velikanski!  
Verige razstrl je  
Ker bil je stoletja vkován,  
Na prosto prodril je,  
Veselo dviga na dán!

2.

Ne plaši ga vrag silovit,  
Ne plašijo vražje nakane,  
Pravica mu meč je in ščit,  
Z pravico se vragu ne vgame!  
Naprej za pravico zastavo!  
Z njo vragu zatreti je glavo, —  
Ta boj naj ponavlja  
Moj narod Slovanski teptán,  
S tem vrlo proslavlja  
Ne praznik, pač delavni dán!

3.

Noč temna že minola je,  
Prodrila je v ječo svitloba;  
Slovan prešinola je,  
Ustajati jel je iz groba,  
Budilna ker časa lopata  
Mu zdaj otvorila je vrata; —  
Da zopet povrne  
Slovanski sin v grob se temán,  
Da noč ga zagrne, —  
V to trudil se vrag bo zamán!

4.

Nastopil Slovan je na dan,  
Nastopil je vspešno na delo,  
Bit noče več zaničeván.  
Postavil se v bran je v krdelo,  
Da skupno deluje uneto  
Za narod, dom, zemljo mu sveto  
Ter čuva jej pravo,  
Ta biser jej drag in krasán,  
Ki bode jej v slavo  
Ko boja ponehal bo dán!

5.

Kdo ta je, ki vstaja na dan  
Ponosno, častito, veselo?  
Kdo ta je orjašk velikán  
Hiti, ki pozorno na delo?  
Moj národ je, narod Slovanski  
Ta hraber junak velikanski!  
Verige razstrl je  
Ker bil je stoletja vkován,  
Na prosto prodril je,  
Veselo se dviga na dan!

Podkraškogorski.

## Epigram

na rezultat volitev v državni zbor, 29. maja t. l. slovenskemu narodu na Goriškem

Ubogi narodček moj!  
Al' veš, da bodeš zdaj na škodi,  
Če te „plaviček“ moj  
V puščavo lačno z'vodi?

\* \* \*

To prav ti bo — osliček moj —  
Zdaj molči! — tiho bodi!

## Molitev neke kraške beračice

Hvaljen bodi Ježuš Kristuš! Marinca, ste skuhala? Pej kaj mi boste dala? Pej bom molila an uočenaš in česenusimariju za Vašu družinacu; za Vaše premožence; za Vaše blažce; za Vaše gruntece; za Vaše otročiče; za Vaše stare in mlade. *Uočé naš, kir si v nebesih* — Marinca ste skuhala? — *pasvéčeno buodi* — mi boste dala na malo fažula — *taje ime* — in še na malo muoke — *Uočé naš, kir si v nebesih* — anu na malo uobele — *pasvéčeno buodi taje ime*, — pej kam sa šli Vaaši? — *pridi knam taje kraljestvo* — pej kam ste poslala ta druga uatroka? — *Část buod Bogu* — kje je pej Vaša pupa? *Češčena si Marija* — o benedicta mati, ka ima tašnuo otroče — Pej bom molila an uočenaš in češčenu si Mariju, da bi dabila anga liepza, mladga, bagatga fanta. *Uočé naš, kir si v nebesih* — Una Puck... mi ni dala skara neč, ka je takuo uoherno — *daj nam Buoh, ta naš vsakdanji kruoh* — škuoda ka ju Buoh drži na sveti takuo — *nam odpusti naše dugè* — Ma-

rinca, ka je duobra touja nevesta? — *kukar m odpúščamo* — muoja pej prov za neč ni — ježž pamagaj! *našim dužnikam* — ni za družga, ku za kafè lizat — *nas reši* — škuoda, da je na svet paršlo, ta naguda — *Uočé naš* — duoje še vidu kadaj takuo? *kir si v nebesih* — Marinca, učira sam bla par Vaši hčeri Urški — *pasvéčeno buodi* — ma je bogata Ježž pamagaj — *pridi knam* — anu kašniga zata, ka uona ima — *tuoje kraljestvo* — Ježž pamagaj Vaše dekile zmiram šiva — *zguodi se tuoja volja* — pej muore jemet duosti denara *dej nam danas* — Marinca, dejte mi nu, dejte nu? Ježž pomagaj — pej takuo malo ste mi dala? *Uočé naš, kir si v nebesih* — Ranjca Lucja z Gorj... mi je še dala kej — *pasvéčeno buodi* ma nja Juožof ji ni pustu — Ježž pomagaj! *tuoje ime* — v naši vasi, so vsi zluodjevi, ka neč ne daju — *Uočé naš* — pej kaj bo dalo — naguda — ka samuo neč nima — *pasvéčeno buodi tuoje ime* — no pej Buoh Vam stokrat luonaj — (zase) žihar bi dala več — (glasno) benedicta ženica, ka mje tarkuj dala — (za se) sej ima uobelu, pa ju ničè dat — (glasno) *zgođi se tuoja volja* — Metka tam na hribi, je tudi dobra ženica — no pej Buoh Vam luonaj. Buoh Vam dej gnuadu božju, mir božji, žegan božji — žihar bi dala več — z Buogam, Buoh se smili za usa verna dušica v vicah. Amen.

## DOPIS

Iz Tržiča, 1. avgusta. — Predragi mi Juri. Imeniten dogodek potisnil mi je danes pero v roko. Srce poskakuje mi veselja tako, da mi je še parkrat pri ustih ven skočilo in komaj sem še šobavnil po njem in ga požrl nazaj na stari navadni prostor! Kaj je pač uzrok takega veselja, boš vprašal: O le strmi in čudi se naši prebrisanosti! Vstanovili smo „Ortsgruppe“ nemškega Šulverajna. (Pa nikar ne beri *Norcgruppe*!)

To je dogodek pomenljiv za ves svet, zato so pa tudi prišle k slovesnosti deputacije iz *Kamčatke* in *Kitajskega*. — Eskimi, ki s svojimi pomagači, belemi medvedi, na severnem tečaju, mažejo in vrte os naše zemlje, so svojo pozornost na nas obrnili in nas počastili z duhovitim telegramom. — Človekožrci iz Sumatre so spoznali važnost tega dogodka in nam poslali dva zaboja oglodanih človeških čepinj (lobanj) — seveda brez možganov — za naš novi „šulferajnski muzeum“.

Zulukafri so obljubili poslati svojega najspretnjšega telovadskega učitelja, da bo učil mlade in stare naše „šulferajnarje“, da bodo znali kozle preobračati ter po glavi hoditi, kakor nikder drugod tako, da se bo ves svet čudil našej neumnosti — o pardon! — hotel sem reči, našej umetnosti.

Zato pa tudi ni čudo, da so bili „Gründerji“ vsi navdušeni tako, da je nek profesor ves omamljen — pa Juri, nikar ne misli v svojej hudobiji, da je bil omamljen od judovskega Štrnovnega lesenega vina — ampak sploh omamljen, bodi si že od kar koli hoče, slavni naš Tržič imenoval: skrajno, najzadnje gnejzdo, ter nas blagroval, da tudi v to gnejzdo predrla je nemška kultura.

V večer hvaležen spomin za to odlikovanje s kterim je nas počastil g. profesor, sklenili smo jednoglasno v našem slavnem zboru, da se za to profesorju postavi dostojen spominek. Spominek bo pa tak le: Na hrastovem štoru, stalo bo primerno gnejzdo. Na robu gnejzda sedi tič s profesorjevo učeno glavo pa tako, da je s zadnjim koncem v gnejzdo obrnjen, da lahko tja notri odloži svoje odpadke. — Profesorju samem so podelili red „velikega gnejzda smrdokavre“ in prosili dovoljenje od f Mahdija, da ga sme nositi pri vseh izletih šulferajnskih, pa tudi pri pretepih v kazini.

Župan tržiški Lajternek mu je pripel lastno-ročno ta red z velikim brauninim zobom. S tem redom je sklenjeno pa tudi plemenitstvo in sicer postane: „vitez Gariboldijeve palice“. — To odlikovanje tudi zasluži, kajti vspeh tržiške „Ortsgruppe“ je čudovit: Ura pri sv. Andreju po nemško bije.

Otroci in odraseni zajutrkovajo, kosijo in večerjajo po nemško. — Nasi „poparji“ (nekteri jim pravijo čevjarji), seveda le tisti, ki so pristopili šulterajnu, dobili so v izdelovanji „štap“ ali čevljev iz cunj, tako spretnost, da jih vsak dan, vsak naredi po sto tucatov, in to tako močnih, da jih lahko en teden nosiš, ako jih popred ne raztrgaš. Pa še truditi se ni treba veliko z delom. Večidelj se le sprehajajo in kljune obirajo, dela se pa, kar samo.

Most, ki je bil že toliko poprave potreben, kar sam od sebe raste. Na novo izraščem delu prikazujejo se velikanske nemške črke. Do sedaj vidijo se le še samo nektare črke „Senu —“.

Dalje se še ne more brati. Različno so tolmačili te črke. Pa nobeden, še celo Slaparjev Janez jim ne more prav do živega. Najbolj verjetno se mi zdi, kakor tolmači Dr. Kaša, ki pravi, da se bo iz tega razvila beseda; „Schulverein“, ali pa: „Schuldenverein“.

Tadi okoli farovža, ki že toliko časa pričakuje svojega mesijo, je nekaj šumelo, najbrž bi bil začel sam rasti iz tal. A ker je bližnja okolica tako nehvaležna, da neče spoznati dni zveličanja in dobrot šulferajnovih, zopet je vse potihnilo.

Kamnjek, hrib zraven Tržiča, ki je bil do sedaj ves gol čudovito se obrača. Kar čez noč prilezejo tako debele smreke iz skalovja, da je že pri vrhu Kavslečev Pepe in Bävohar Nace oba skupaj ne obsežeta. In lubje teh smrek je črno-rumeno-rudeče barve. Srenjska blagajnica, ki je bila do sedaj vedno še precej pod ničlo, še tisto se je noč, ko so Šulferajnarji odšli, tako napolnila, da je počila — v nič. — Vsi purgarji: Kuzelj, Boncelj, Cena, Leiternek, Pikec i. dr. in njih adjutant Podgorkin Hans, so od teh dobrot tako ginjeni, da samega veselja prelivajo solze tako obilno, da v kljub suše, kovači še na tretjej vodi noč in dan lahko delajo, na prvej in drugej pa kar jezove pobira.

Še celo mojster Bastelj je tako navdušen, da je kar naravnost iz Indije naročil eno kompanijo purmanov, da jih s perjem vred oberó Šulferajnarji ker domače tržiške kokoši so vsled nekkih prečudnih, dvonogih domačih lisjakov skoraj popolnoma pošle. Za prikuho je naročil iz Avstralije pol drugi cent kanarčkovih jezikov in tri mernike žafrana — da bo vse rumeno.

Ker ne vemo kam z srenjskim denarjem, ustanovili bomo tudi več dobrodelnih naprav. In sicer: bolnišnico za tiste, ki si po naših ulicah noge polomijo. Naložili bomo kapital, da se plačujejo od obresti komisije in pogrebni stroški, za tiste, ki v našem blatu utonejo.

Pred vsem bomo pa postavili velikansko norišnico, prav na svoje lastne stroške, ker potrebo take naprave, nekteri prav posebno živo čutijo. To norišnico z vsem potrebnem preskrbeli bomo mi sami, naši otroci in naših otrok otroci, seveda le tako dolgo, dokler ostanejo Tržičanje zvesti udje „Šulferajna“. Ko bi pa kdaj v svojej nehvaležnosti, tako daleč zašli, da bi se Šulferajnu izneverili in njegove dobrote pozabili, pa se po vstanovnem pismu, prepusti našim sosedom okraj Ljubelja v enako porabo. Saj tam je še dosti krajev, kder Šulferajn gospodari in je zato tudi največ upanja, da bodo našo ponudbo hvaležno sprejeli in jo v svoj prid obrnili.

Ko bi pa, kdaj treba bilo, ta potrebni zavod — norišnico — razširiti, na to smo pripravljene z svojim kapitalom.

Zato ti kličem predragi Juri, kamor prideš z svojim balonom in vidiš ljudi v stiskah, priporočuj jim, naj le ustanove „Ortsgruppe nemškega Šulferajna“ in srečni bodo, kakor tržiški nemškutarji in posebno jaz Ves Tvoj

Johann Kajón.

## Cincerela in Pukl kozarska modrijana pod „Svinjakom“

Cincerela: „Gutnomt Pukl!“

Pukl: „O! dober večer, Cincerela!“

Cin.: „Ali bereš tudi ti Slov. Narod?“

Pukl: „I, pa kako še! Da bi se imenoval jaz Matija, takó bi vzal, „štrk“ pak b' se obesil, kakor „Minkč“. Joza, da ga nič sram ni, pa še nosič, pardon! — nosóu mi više.

Cin.: „Tri sto hudičev! Kaj? Mar ni naš špen poštena, bistra glava?“

Pukl: „Ha! morde tisti krat, ko je „pikelhaubo“ nosila. Na, Slov. Narod in beri!“

Cin.: I! sto zelenih. Ta hetcenplot, ta švajnplot bom jaz brat? Hi! hi! g. Matija, naš purgermojster in pa njega dohtar Supppppan uža pokazeta temu hetcenplotu, kej se prav tacga purgermojstra obdelavat.“

Pukl: „In mi mu pa pokažemo, kaj se pravi ljudi obrekovati, lagati, kakor kak falot in še marsikaj. Hej! meseca septembra bo pa vredno, da se naročim na Slov. Narod.“

Cin.: „Kej! kej! bote vi, šeme šemaste, šlake šlapaste. Jest jen Matija vam vergunemo, dab' vas vse koklja obrcala. Matija 'ma denar, jen, kej ste vi, k' nimate počenega groša!?”

Pukl: „To je to! Dokler je M. še pikelhaubo nosil, vse je bilo dobro; ko ga je pa vrag k nam prinesel, ogulil nas je vse. Takrat je bil on berač, mi smo pa vsi dobro stali, sedaj pa je on gospod, mi vsi pa berači!“

Cin.: „He! he! zato pa Vas uže bo.“

Pukl: „Ne bo nas ne! Slišal jih bo toliko, da jih še njegovim s . . . . . in p . . . . . ne privošimo.“

Cin.: „Tri sto vragov! Če ne greš, dobiš jo po hrbtu, ti lačenbergar ti! Pa, gris dih got olesajns!“

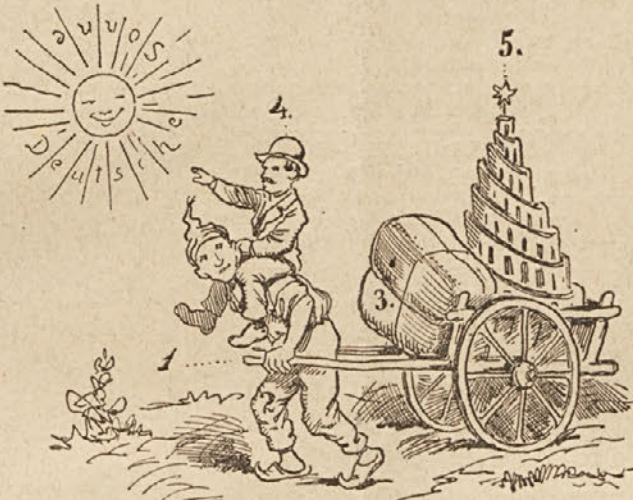
Pukl: „Na svidenje v Jurju!“

## Kolikor jezikov znaš — toliko ljudi veljaš

V podobah. Spisal A. Pivčanin. Številke navajajo pomen podobe. (Dalje in konec.)

### Podoba III.

Koroški Slovenec

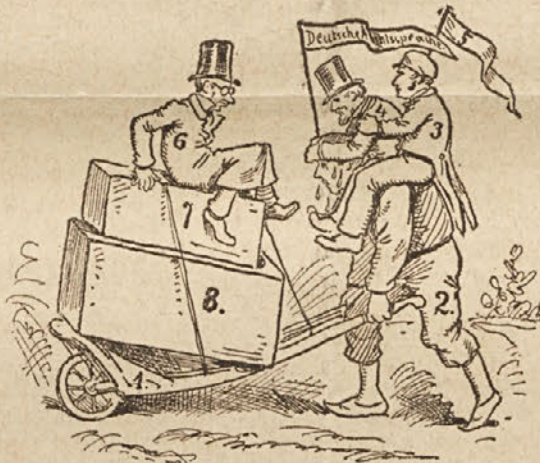


Ta se svojega še sploh sramuje,  
Si le s tujščino veljavo množí;  
Toraj je v najslabšej koži,  
Ker revežu je še to ljubo,  
Kar mu služi le u pogubo.

Štv. 1 narodna slovenska veljava na Koroškem;  
štv. 2 Koroški Slovenec; štv. 3 Nemška šola;  
štv. 4 Nemški urad; štv. 5 Babilonski turn (Sprachenverwirrung.)

### Podoba IV.

Primorski Slovenec.



Ta iskal v tujščini dvojno slavo,  
Pa postal vsled tega — dvojni ščavo,  
Zdaj spozna, da to ni pravo,  
Niti zdravo.

Štv. 1 Slovenska veljava; štv. 2 Primorski Slovenec;  
štv. 3 Laški urad; štv. 4 Nemški urad;  
štv. 5 Podestaria italiana; štv. 6 K. k. Professor;  
štv. 7 Deutsche Schule; štv. 8 Scuola italiana.

### Podoba V.

Hrvatski kmet v Primorju.



Ta s tujščino celo trojno slavo išče;  
A v zahvalo sujejo ga na gnojišče:  
Tujci katerih komaj je perišče.

Štv. 1 srvska veljava v Primorju; št. 2 Hrvatski kmet iz Reškega Primorja; štv. 3 nemška, 4 laška, 5 madžarska šola; štv. 6 Nemeč, 7 Lah, 8 Madžar.

S tega Slavjan nauk si lepi  
Sebi, svojim v glavo ucepi,  
Da pred vsem — jeziku tvojem'  
Je veljavo preskrbeti,  
Ako nečeš v domu svojem  
Bit podlaga tujca peti,  
Umeti pane, kinjere, Brot,  
Pa ostati — lačni le helot.

## KOLERA

je hudo razsajaia, dne 23. julija v Zagorji ob Savi.

V črtrek zbolelo je tukaj petnajst ljudi,  
Kar pa v takej vročini nič posebnega ni;  
A ker sta bila od teh, dva v 24. urah mrtva  
Trdili so splošno na mah vsi, da je to kolera.  
Naš gospod zdravnik, misli si: to je hudir!  
Kriva sta temu češnje in novi krompir.  
Ljudje se pa niso nikakor potolažili:  
Vino in žganje pridno so pili.  
Pa ženskam to pot ni bilo nikdar zadosti,  
Niso ga mogli otroc' prot' gori nanosti.  
Borovničeve in brinove star uže več let,  
Šel je ta dan po grlu slastno liki med;  
Napilo pa se jih je mnogo takó  
Da jim potem res slabo je biló.  
Se danes pa hodijo vsi klaverni okrog  
Jih lasje boljijo imajo mačkovi stok;  
Ker pa ni kolere bilo, ampak goli sami nemir,  
So ga vstvar'le zavidne babe (pardon) češnje pa novi krompir;  
Le štacunarji, krčmarji so se vprek veselili,  
Ker so jim ti vino in žganje vse skoraj popili,  
Toraj Zagorec, ne bojte se kolare!  
Sežito po vaše plesnjete tolarje.  
Ko vas nenavadno po čevah zgaklja  
Spijte ga hitro en glažek al' dva!  
Zdravilo to pravo 'mata štacunar in oštir  
Ne pa zavidljive babe, češnje al' novi krompir.

Krompiroslav Češnovar.

## Lesnika za Lahe

Morosini se zove oklopnica, katero ste spustili  
v morje, koliko vrišča po otročje ste mej svet pogнали,  
pazite! da se vam ne pripeti drugi Vis,  
kajti avstrijski ribiči so spretni, ne bobnajo in  
trobijo v svet svoje moči; kadar pa prilika pride  
pokažejo, da so slavjanski junaki; da nemajo ne  
na suhem ne na morji pred laškimi velikani straha.  
(Admiral Persano je imenoval pri Visu avstrijske  
mornarje ribiče.) Ur.

## Ostudna gosenica

se nahaja v Gorici, pravijo, da jo po njenih širokih  
ustah sodijo, da je iz Steverjana; žival je nevarna  
sadju, osobito hruške bi vse pogrizla in bog ve,  
če ne bi jej tudi sirk pod zobe prišel, ako ne bi  
imel trde luščine.

## Krompir v oblicah

Bolnik: Gospod doktor, če malo več jem, pa sem  
poln, kar za počit.

Zdravnik: No, jaz pak če pijem; potolažite se!

Zd.: Gospodje! Moja misel je, gledajmo zmagati  
mrzlico in silno žejo.

Bol.: O gospodje! vi glejte na mrzlico, žejo bom  
pa sam v kraj spravil.

Zd.: (Bolnik toži, da ga glava boli.) Bã, jaz bi  
za bolečine v glavi prav malo perajtal.

Bol.: Gospod doktor, jaz tudi, ko bi vas bolela

Bol. žena: Ah, gospod doktor, ali smem prevleči  
posteljo sè novim perilom?

Zd.: O ja, najprvo bi se pa morala segreti sè  
živalsko gorkoto: toraj pustite vašega moža  
eno noč v njej ležati.

Zd.: Ljuba žena, vaš mož je v velikej nevarnosti:  
roke in rame so mu hudo rudeče: on ima v  
najvišjej meri škarlatinko.

Žena: Gospod doktor, moj mož je barvar, on je  
zjutraj rudeče barval.

Zd.: Hm, potem bi mogoče bilo ga rešiti.

## Tolažba v žalosti

Zd.: Ljubi moj, kako je kaj?

Bol.: Tako, tako, slabo — ne slišim.

Zd.: Kolikokrat sem vam že rekel, da ne pijte  
žganja.

## Čez 14 dni

Zd.: No, kako je?

Bol.: Ni treba vpiti, gospod doktor! Vaš svet sem  
ubogal, ne pijem žganja — in dobro slišim.

## 8 dni pozneje

Bol.: Kaj ste rekli gospod doktor? zopet ne slišim.  
Zd.: Gotovo ste začeli žganje piti?

